

KARÁCSONYI ZSOLT

Budapest. La gare

Púpos meghalt, de Lagardere él,
ez a mondat jut eszembe, amikor a La gare
teraszára készülve, minden sör előtt
a biztonság kedvéért a budit keresem.
Mellékhelyiség, és első körben,
udvariasan, de a túl közeli Keleti
pályaudvar közérdekű tájai felé irányítanak.
A második korszónál már jóval vonal fölött a hab.

Itt ülök megint az egyik B betűs nagyvárosban.
Ilyenkor Brédát hívtam föl hajdanán, főleg,
ha Bukarestben, az egyik kedvenc teraszomról
mennyeiségtől és hangulattól fűtve elláttam olykor
Babadagig is. Szántait hívom, de valamiért
nem veszi fel, biztosan dolga van, mint tegnap
hajnalban Téreynek, kivel pompásan kidolgozott
álom keretein belül, egy alacsony kovácsoltvas kaput
jártunk körbe az egyébként teljesen üres térben,
mert nem volt kerítés. Világosbarna öltöny s fehér ingben ő,
mint lakodalmakra illik érkezni nyáron. Apró dolgokról
beszéltünk és távolról miránk figyeltek Bogdanov
békés-félelmes, karcsú fénylényei.

Az ébredés utáni másnapon, egy könnyedén
leírható délutánon ennyi történik: Budapest, La gare.
Most mindenre és semmire is lenne jó esélyem,
persze csak akkor, ha megszólítanál.

Szeptember 15.

Megint a Földön

Megint a Földön találom magam. Megszokhattam volna, de nem tudom. Elég egy félresiklott rezzelés: ágyó Jupiter, Szaturnusz, csodás Luna, harcias marsi völgy.

Nem és nem. Megint nem. Nem Artemisnek repedt mezején kötök ki, megint a Terra nevű sárgolyón, ahol táblák jelzik miként is lehetsz boldog, hogy kanyarítsd a sorsod vonalát, miként viselkedj, mit találj ki, mit nem. Bezzeg a Merkúr cseppfolyós tájain higanygózzal kábíthatod magad, napszélben szárított memóriádat puhítja gyorsan képzelő erő, ami közös, de tied, enyém is.

Ki Ide jut, nyugodjon az le gyorsan.
Évtizedek is eltelnek amíg, kitisztul újra a régi pályakép, ahol csillag vagyok, s ti mind. Mindannyian.

